

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟ Σ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κήμητες Μοντεχρήστου»)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στο Παρίσι, στο Κακουριδιόκειο του Σηκουάνα, διεξάγεται η δίκη του Βενεδέτο Κασαλκάντι, νεαρού κακούργου, πλαστογράφου κλπ. κλπ. Ο κατηγορούμενος είναι βέβαιος ότι θα καταδικασθῆ ὡς θάνατος. Κι' ὅμως κάποιος ἄρρατος προστάτης κατορθώνει νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴ λαίμηττό. Καταδικάζεται ἔτσι ὡς ἰσοδία θανάτου καὶ μεταφέρεται στὴ φυλακὴ, ὅπου ἀνακαλύπτει σκοτεινὰ μυστήρια γύρω του. Κάποιος ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸν, κάποιος ἔχει ἀναλάβει νὰ τὸν σώσῃ. Ἀλλὰ ποῖος εἶνε ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος; Καὶ γιὰ τὴ δίκη δὲν παρουσιάστηκε ὁ σπουδαιότερος μάρτυς, ὁ Κήμητες Μοντεχρήστου, ὁ τρομερὸς, ὁ πανίχυρος, ὁ ἐκδικητικὸς, ὁ σκορπίος γύρω του, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς ἐχθρούς του. Ἐπίπια καὶ συμφορὴ; Τὶ ἀπέγινε ὁ Κήμητες Μοντεχρήστου; Γιατὶ χάθηκε ἔτσι ἄεσμα ἀπὸ τὸ Παρίσι; Ἀπέθανε ἢ ἐτοιμάζεται νὰ συνεχισθῇ τὸν σκληρὸ καὶ ἀσύντακτο ἀγῶνα του;... Ποῖα μυστήρια, ἀλήθεια!... Κι' ὁ Βενεδέτο βρίσκεται στὴς φυλακὴς, μέσα στὸ σκοτάδι τῶν μυστηρίων αὐτῶν, συνομιλῶν μ' ἕνα κατάδικο, μυστηριώδη κι' αὐτὸν καὶ ἄλλοτε...
.....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ναί, ἔβλεπε καθαρὰ τώρα ὁ Βενεδέτο, ὅτι ἕνας κρυφὸς καὶ ἰσχυρὸς ἄγγελος ἀγρυπνοῦσε πρὸς τὸ συμφέρον του. Γιατὶ τὸν λύτρωναν ἀπ' τὴ λαίμηττό;... Μήπως γιὰ νὰ τὸν θυβίσουν στὴν αἰὴ τοῦ κατέργου;... Ἀδύνατον αὐτό... Ὑπῆρχε ἔσθια κάποιος κρυφὸς σκοπὸς, σὲ ὅλα τὰ ἀνεξήγητα αὐτὰ γηγονίαι!... Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις κι' ἡ ἀναμνήσεις του, ζύπνησαν μέσα τοῦ ζωρῆς. Καὶ σκυθώντας τώρα πρὸς τὸν συνομιλητὴ του, τὸν ἄλλοτερο κατάδικο, τοῦ εἶπε μὲ φανερὰ χάρα:

— Ἐξασκοῦθήσατε, παρακαλῶ!
— Συγκαταθήσασιν νὰ μὲ ὑπηρετήσῃ;
— Μάλιστα!...
— Καὶ δὲν θὰ ζητήσῃς νὰ μὲ προσδώσῃ;
— Τ' συμφέρον θὰ εἶχον σ' αὐτό; ἔκανε πειστικὰ ὁ Βενεδέτο.
— Θαυμάσια! εἶπε ὁ ἄλλος, μὲ κρυφὸν σαρκασμὸ στὸ γέλιο του. Ἐτοια ἐλλικρινῆς... Μπορῶ νὰ σὲ πιστέψω;... Ἄν εἶχες συμφέρον νὰ μὲ προσδώσῃς, οἴγουσα θὰ ἔβγανες!... Ἡ ἐλλικρινεία σου μοῦ ἀσέουσι... Λοιπὸν, σκέψου, ὅτι ἂν μὲ ὑπακούσῃς, πολλὰ θὰ ὠφεληθῆς ἀκόμη...
— Λοιπὸν: Περὶ τίνος πρόκειται, ἐπιτέλους! διέκοψε ἀνυπόμονα ὁ Βενεδέτο.

— Ἴδου: Ἀπόψε ἢ αὔριο, θάρῃ ἀσφαλῶς κάποιος νὰ σὲ πανορθεῖ ἢ νὰ σὲ ἐνθαρρύνῃ... Ποιὸς;... Λίγο σὲ ἐνδιαφέρεται... Ἀπ' τὸ πρόσωπο αὐτοῦ, θὰ ζήτησῃς τότε νὰ σοὶ κἀνὴ τὴν ἐξῆς μεγάλη χάρι: Νὰ στείλῃ δηλοῦσὶ τὸν παραλήτη της, κάποιον ἐπιστολὴν πὸ θὰ σοὶ δώσω τώρα... Δὲν θὰ δώσῃς στὸν κοιμητὴ αὐτὸν, οὔτε ἄλλο, οὔτε διπλὸ λουδοθῆκειο γι' αὐτὴ τὴ χάρι... Πρέπει ἢ ὑποσεία αὐτὴ νὰ γίνῃ ἀνήλικα καθαρή, χωρίς δωροδοκίαι! Κατὰλαβες; Κάμε δτι, σοὺ λέω καὶ τωρὰ ἀποδράσω με ἀπὸ δὴ μέσα.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ ἐπιτύχω!... εἶπε ὁ Βενεδέτο, παίρνοντας τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἄεσμα μὴ φωνὴ ἀκούστικε;
— Βενεδέτο!... Βενεδέτο!...
— Ὁ Βενεδέτο ἀνατρίγασε. Γιατὶ; Δὲν ἤξεσε...
— Ἐγὼ περὶσθαι σὲ σένα... τοῦ ψιθύρισε ὁ κατάδικος. Ἄ, καὶ κἀτὴ ἀκούει: Ἐπειδὴ ἐγὼ διάβασα τὴν ἐπιστολὴν πὸ σοὶ ἔστειλαν, δὲν πιστεῖν νὰ σὲ πείθω καὶ σένα ὁ πειρασμὸς νὰ μοὶ ἀπαποδώσῃς τὰ ἴσα!

— Ἐνοια σὰς!... Δὲν ἄτ' ἠαθάσω τὴν ἐπιστολὴν πὸ θὰ μοὶ ἔχειρησατε!

— Ἔξω κι' ἐγὼ;... Ἀιθώπου εἰμαστε ἀδυναμίας καὶ περιεργεία ἔχομε!... Ὁπόσο, ἀκουσε μικρὸ μου: Γιὰ νὰ σὲ θνάλω ἀπ' τὸν πειρασμὸ, σὲ προειδοποιῶ, ὅτι καὶ ν' ἀποφραγίσῃς ἀκίχη τὴν ἐπιστολὴν, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὴν διαβάσῃς... Εἶνε γραμμένη μὲ συνηματικὰ νόηματα, τὰ ὅποια μονάνα ἐνῶ κι' ὁ παραλήτης μποροῖ μὲ καταλάβω... Αὐτὸ πὸν μπορεῖς καὶ πρὸπει ἄλλοτε νὰ ἔξερε, εἶνε κι' ὁ παραλήτης της λένεται κύριος Μαγγιλοῦρα, ὁδὸς Κοντοεσκίπ, ἀριθ. 8... Πᾶσε τὴν τῶρα, φόντισε μὲ κάθε μέσον νὰ τοῦ τὴν στείλῃς καὶ μὰ τὴν πίστιν μου δὲν ἄτ' ὀθῆς ζημιωμένον!

— Ρασιστῆ σὲ μένα!
— Ρασί/ρῶμαι... Βασί/σου κι' ἐσὺ, καὶ μάθε δτι ἂν μὲ ἐξυπηρετήσῃς καλὰ, στέλνοντάς πιστὰ

καὶ φρόνιμα καὶ τίμια τὴν ἐπιστολὴν στὸν προορισμὸ της, θὰ σὲ φυγαδεύω ἀπ' τὴν φυλακὴ... Καὶ μὲ τόση εὐκολία, μὲ ὅση ἐνα πεινασμένον μπορεῖ νὰ φάῃ μισὸ κοτόπουλο ψητὸ... Μὲ ἄλλα λόγια, φροντίζοντας γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου θὰ φροντίσω καὶ γιὰ σένα!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ πόρτα τῆς αἰθούσης ἀνοίξε διάπλατα κι' ἕνας δεσμοφύλακας ἀπ' τὸ κατώφλι της, φώναξε πάλι:

— Βενεδέτο!... Βενεδέτο!...

ΣΤ΄.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΟΥΣ

Ὁ Βενεδέτο ἀναπήδησε ὀρθός. Ἡ ἀφηνίδια αὐτὴ πρόσκλησις, τὴ στιγμὴ μάλιστα πὸ ἕνας ἀγνωστος τοῦδινε τόσο ζωρῆς ἐλπίδες δραπέτευσης, τοῦ φάνηκε σὰν καλὸς οἰωνὸς καὶ σὰν ἐπιθεσθαιώσι του.

Ἐκρυψε γρήγορα τὴν ἐπιστολὴν στὸ στήθος του καὶ προχώρησε στὸ μέσον τῆς αἰθούσης:

— Τὶ συμβαίνει; ῥώτησε.

Ὁ δεσμοφύλακας δὲν ἀποκρίθη. Ἄπλωσε μόνον τὸ χέρι του, πέρασε στὸν καρπὸ τοῦ χερσίου τοῦ Βενεδέτο τὴς χειροπέδες καὶ τραβώντας τὸν ὕστερα ἀπ' τὴν ἀλυσίδα τους τὸν ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Ἀνωτέρα διαταγή! ψιθύρισε ὕστερα στὸν ἐπιθεωρητὴ δεσμοφύλακα, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσει γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τὴ συμβαίνει.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς ἄσπε καὶ τοὺς δυὸ νὰ θγούν ἀπ' τὴν αἴθουσα. Μόνον, θλέποντας τὸ ἀναίδες ὄσος μὲ τὸ ὅποιον τὸν κούταξε ὁ γεμάτος ἐλπίδες κι' ἄνδρα ἐλευθερίας Βενεδέτο, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, ἀφοῦ σὲ ζητοῦν, ὠμωρὸ πειτεινὰ μου... Ὅσο γιὰ τὸν ἀέρα πὸ μοὶ παίρνε, θὰ θρῶ σὺνταμα τρόπο νὰ σὸν κόψω!...

Ὁ Βενεδέτο κι' ὁ δεσμοφύλαξ διέτρεξαν ἀρκετοὺς διαδρόμους μέσα στὴν ὕψη αὐτῆς φυλακῆ τοῦ Φῶρος κι' ἔφθασαν μπρὸς σ' ἕνα εὐρύρονο κἀμα κελλί. Ὁ δεσμοφύλαξ ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἔβγαλε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ κατάδικου τὴς χειροπέδες καὶ σπρώχνοντάς τὸν μέσα, τοῦ εἶπε:

— Ἐμπα... Εἶνε τὸ ἐνευκτηρίο!

Ἐπειτα ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ὁ Βενεδέτο ἀτόμεινε μόνος.

— Ποιὸς νὰ μὲ ζητᾶ τάχα; μουρμουρίσε.

Τὸ κελλί φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα καντηλάκι μονάχα, τὸ ὁποῖο κἀπνε φριχτὰ. Στὸ θῆλο τοῦ κελλιοῦ ὕπῆρχε ἕνα σιδερόφρακτο παράθυρο, τὸ ὁποῖο συγκινοῦσε μὲ τὸ πλανιῶν κελλί. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κελλί, κι' ἀκουμπισμένη στὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ παραθύρου, ἔχε ὄρισε ὁ Βενεδέτο μὴ σκοτεινὴ γυναικεία σιλουέτα. Τὴν πλησίασε μὲ ἀπορία.

— Ποιὰ εἶστε καὶ τί μὲ θέλετε; τὴ ῥώτησε τραγεαία.

Ἦταν κοντὰ της. Μονάχα τὰ κάγκελα τοὺς χωρίζαν. Ἄκουγε τὴ στενώχωρη κι' ἀγωνιώδη σχεδὸν ἀνασπῆ της.

— Κύριε! μουρμουρίσε ἐπιτέλους ἐκείνη.

Καὶ σταμάτησε. Ἡ συγκίνησι τὴν ἔπνευσε κυριολεκτικῶς. Ἦταν ὀρφανὸν αὐτό.

— ἤλπιστε λοιπὸν διάθωλο! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ ἄλλος. Σὰς προεβὼν ῥόθο;... Φοβάστε μήπως σὰς διαγκάσω;... Ἐννοῶ σὰς κ' εἶμαι ἀκίνδυνος!... Μοὺ τάχουν θγάλει τὰ δόντια!...

— Ὡ, δὲν φοβοῦμαι ἐσὰς! τοῦ εἶπε γλυκὰ ἡ ἀγνώστως.

— Τότε πλησιάστε καλὰ στὸ παράθυρο νὰ σὰς δῶ!

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, λοιπὸν;... Κι' ὅμως ἐργουμαι ἐκ μέλου ἑνὸς προσώπου, τὸ ὁποῖο ἐνδιαφέρεται πρὸς γιὰ σὰς!

— Ὑπάρχουν λοιπὸν ἄνθρωποι πὸ ἐνδιαφέροντα γιὰ μένα;

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό!... Ἐχρηάτε τὴς συμβουλὲς πὸ σὰς ἔβασαν κάποτε κ' ἡ ὁποῖες σὰς

έσωσαν;
—'Εσείς λοιπόν είστε ή κυρία που μου στείλατε και πρό δυο μηνών, κάποια επιστολή;

—Μάλιστα...
—'Η κυρία, ή όποια πληρώνει διπλά λουδοβίκεια, για να μου φέρνουν τις επιστολές της;

—Θέε μου, πώς τ' ξέρετε αυτό; Ξεφώνισε εκείνη μισοπνιγμένη από τρόμο.

—Μά την αλήθεια, όραία μου κυρία, είστε πολύ άνοητη...Αυτό τουλάχιστον θα χωνού ή επίπολαιες εκείνες ενέργειές σας... Κι' επειδή ποτέ μου δεν γνώρισα μία τόσο άνοητη γυναίκα, για να ξέρω ποιά είστε, εδραστηθήτε να μου πείτε το όνομά σας!...

—'Εκείνη συνταράχθηκε. Μουρμούρισε:
—'Ενεργώ για λογαριασμό κάποιας άλλης... Δεν μου επιτρέπεται να σας πω το όνομά της, ούτε το δικό μου άλλωστε...Μπορώ όμως να σας πω, για ποιά λόγο σας έσωσε απ' τη λαμπητόμο!

—Καλά, μία λέξι πρώτα: Είνε πλούσια;
—'Ηταν άλλοτε... Τώρα, άλλοιμονο, θα γίνη πάμπτωχη! ...
—Δέν μου χρειάζεται τότε να την γνωρίσω!

—Κύριε Βενεδέτο, άκούστε με, για τώ έλεος τού Θεού! Στή δική είσαστε τόσο καλός! Είπατε ότι συγχωρείτε τούς έχθρών σας...

—'Ο Βενεδέτο έμψηξε αστανικά γέλια.
—Χαχαχά!... Ναί... Τότε τούς συγχώρησα όλους... Χριστιανική άνοητη... Χαχαχά... «Α γ σ π ά τ ε τ ο υ ς έ χ θ ρ ό υ ς ό υ ι ώ ν», που λέε: και τώ Εύαγγέλιο... 'Ενίνα θερησιόληπτε... Αφού συγχωρητά αι αυτών άκόμα τόν έξ αίρετο πατερωλη μου...

—Συγχωρήσατε όμως και τή μητέρα σας, έ;... Πέστε μου, ώ πέστε μου, κύριε... Δεν την συγχωρήσατε αυτήν αληθινά; ...
—Δηλαδή... με άλλα λόγια... είστε ή μητέρα μου, έσεις;

Κι' ό Βενεδέτο ξεστόμισε με τόση λύσσα αυτά τά λόγια του και χούρτωσε με τόση μανιά τά σιδερένια κάγκελλα του παραθύρου, ώστε ή δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα έκανε ένα θήμα πρós τά πίσω τρομαγμένη.

—'Οχι... όχι!... τραύλιζε. Δεν είμαι ή μητέρα σας... Σας τώ όρκίζομαι!

—'Ε, τόσο τώ χειρότερο! Ξανάπε εκείνος άφρισμένος. Πέστε, λοιπόν, στη μητέρα μου, αφού τή γνωρίζετε κι' ενδιαφέρεστε τόσο για τώ γιοί της, ότι ό γιοί της έπτε ψέμμαται στή δική. Δεν την συγχώρησε ποτέ τώ... Κι' ούτε θα τή συγχωρήση!

—'Ω, Βενεδέτο!...
—Ναί... 'Ετσι πέστε της... 'Η λύσσα μου και τώ μίσος μου θα τή κυνηγούν πάντοτε, πέστε της... 'Ηταν μία άρχοντική κυρία, μεγάλου όνόματος, κι' όμως τώ κύλιε στή λάσπη τής άτιμίας... 'Εγινε έρωμένη τού άνρειού εκείνου ληστου, ό όποιος λεγόταν Βιλεφόρ κι' ό όποιος τολμούσε να καταδικάζη τούς άλλους ληστές και κακοποιούς... Και για να είνε έρωμένη αυτού τού άτιμου, θα ήταν ήδη άτιμη κι' ατή...

—'Η άγνωστη δεν μπορούσε πεινά να τόν διακόψη. Σπαραχτικοί λυγμοί τήν έπιγαν.

—Γιατί λοιπόν κλαίτε; τής ξανάπε με σαρκασμό ό Βενεδέτο. Δεν θα κλαίγατε άν δεν είσαστε ή μητέρα μου!...

Τώ πνιχτό θογγή-ό της σταμάτησε, ύστερα από μία υπεράνθρωπη προσπάθεια της. 'Ωστόσο, ό Βενεδέτο έξακολούθησε άμείλιχτος, αστανικός:

—Δέν άρκάστηκε όμως μόνινα στή μοιναία, ή μητέρα μου, πέστε της... Θέλησε να νίνη και δολοφόνος!... Ναί... Μόλις ένωισε τόν κοσπό τού άνόμου έρωτός της, τρώμασε και θέλησε να τόν έξασφάνιση... Θέλησε να σκοτώση τώ παιδί της αυτό, τώ άθώο, που θα γεννιόταν πε λιγάκι!...

—'Ω, όχι!...Δέν είνε αληθινό αυτό! τραύλιζε πάλιν εκείνη.

—Σωπάστε, κυρία... Πέστε λοιπόν στή μητέρα μου, ότι μόλις ένωισε τόν καρπό τών άτιμων έρωτών της, τρώμαξε... 'Η κοινωνική της θέσι, ό κόμος που θα φλυαρούσε, ή τιμή της που θα κινδύνευε, ό Βιλεφόρ ό άτιμος πού θα συσφαιζόταν!... Πώς;... Μικρά εν' αυτά τά πρνώματα, τά τόσο ένοητικά;... 'Ενώ λοιπόν ήταν μισολύπθουη κατά τόν τοκετό της ή μητέρα μου, έγώ τώ νόθο κι' άθώο παιδάκι της, βρέθηκα στήν άγκαλιά τού άρχρειού πα

τέρα μου, έτοιμο να «πληρώσω έγώ τά σπασμένα»... Κι' αφού ό Βιλεφόρ τής έπτε—για να τήν καθουχάση—ότι γεννήθηκε νεκρό, μ' έπηρε μαζί τώ έπειτα και μ' έθαψε ζωντανόν!... 'Ακούτε, κυρία; Μ' έ έθαψε ζωντανόν...
—'Αχ, αυτό είνε αλήθεια! τραύλιζε εκείνη έξάλλη.

—Πώς τ' ξέρετε λοιπόν τώ προμώ αυτό μυστικό, άν δεν είνε ή μητέρα μου; Ξανάπε με διαβολική ειρωνεία ό Βενεδέτο.

—'Ωστόσο, πέστε στή μητέρα μου, ότι πρós χάρμη της δέν πιστευω ούτε λέξι άπ' τα ραδιούργικα άτα π α ρ α μ ύ θ ι α!

Είνε δημιουργήματα τών έχθρών της, πέστε της... Τήν μισώ όμως, προσθέστε της...
—Θέε μου!... Θεέ μου!... Μήν τώ λέτε πειά αυτό... Είνε άπασίο... Τρομερό!...

—Πέστε της, ότι έξ αίτίας τών έγκλημάτων αυτών, έγώ ό νόθος γιοίς της, τόν όποίο θέλησε και να σκοτώση—νίηπο άθώο—άκόμη—έγινα πλαστογράφος, δολοφόνος και κατάδικος άργότερα... Κι' άπ' τά βάθη τής σκοτεινής αυτής άβύσσου, στήν όποια μ' έρριξε κι' έπεσα, τήν καταριέμαι και τή μισώ!

—'Ελεος!... 'Ελεος, Θεέ μου!... 'Οχι... Μήν τήν καταριέσαι!

Δέν άνθεξε πειά ή δυστυχισμένη. Λύγισε, γονάτισε στίς ψυχρές πλάκες και παραδόθηκε σ' ένα σπαραχτικό κλάμμα...

Μά ό Βενεδέτο ήταν ή Κόλασι δλοζώντανη. Χωρίς καμμία συγκίνησι στήν πέτρινη ψυχή του, έλάξε τήν ύπόκοψη φωνή του, τήν έκανε προσποιητά άρμονική, γεμάτη όμως από ειρωνεία και φαρμάκι, κι' έξακολούθησε:

—Κυρία μου!... Μητερούλα μου!... Γιατί θέβαια είναστε ή μητερούλα μου ή λατρευτή, για να μου ζητάτε έλεος με τούσους θρήνους κι' όδυμους, άκούστε με!... Μά τήν πίστι μου, σας θεβαίω, ότι δεν είμαι και πολύ δυσσεστημένος μαζί σας!...
—'Εχ, τί να γίνη;... 'Ο καθένας για τόν έαυτό του σ' αυτών τών παλιόκοσμο. Σας ήμιον ένοηλτικός τότε κι' έσεις ζητήσατε άπλούστατα να με έσορτώθητε κι' έτσι άπαλαχτήκατε από μένα. Μήπως και έγώ δεν θάκανα τώ ίδιο, νομίζετε;... Νά!...
—'Ας ύποθέσουμε ότι υού γίνεσθε ένοηλτική!... 'Ε, σας όμολογώ, ότι θα φρόνιζα να...

Τά φρικαστικά του αυτά λόγια τήν συγκλόνησαν και μ' ένα κίνημα άπογνώσεως τόν διέκοψε. 'Απαθέστατος όμως εκείνος, συνέχισε:

—'Αφήστε, κυρία μου, τίς μελοδραματικές αυτές κινήσεις... 'Ας είμαστε πιδό λογικό, όπως φαίνεται τότε λογική...και θελήσατε να με σκοτώσετε, επειδή σας ήμιον ένοηλτικός... Λοιπόν, είστε μητέρα μου, είστε πλούσια, είστε...θα είστε έξάπαντος θελκτική σκόπη... (έβδ ό κυμισμός τού έγινε διαβολικός)...κι' άσφαλώς θα βρήτε έτοι τόν τρόπο να με θγάλετε από δω μέσα! Δεν εν' έτσι;

—'Εκείνη πετάχτηκε όρθή, σάν δαγκωμένη από φείδι. Σπερώνα σπασμωδικά τώ πέπλο στο πόσωπό της, για να κρυφτή καλύτερα κι' είνε σταθερά, έντονα:

—Είνε άδύνατον αυτό!...
—Τό «άδύνατον» δεν είνε λέξι γαλλική, μητερούλα μου... Είστε πλούσια...
—Δέν είμαι πειά...
—Δηλαδή ένετε άκίνη λεπτά, αλλά φοβάστε να τά εοδέψετε!... Στό τόσο έγκλημάτα σας, προσθέτετε και τόν έγωισμό... Προτιμάτε να ζήτε με άνεσι έσεις, ενώ έγώ θα τρώω νεοόθωστα κοκκία στο κάτερο τής Τουλών!...

—'Η μητέρα σας άπ'ηξε ένοχος, έστοι... Τό άναννοαίζει... Τό έξομολογείται... Σας όρκίζεται όμως, ότι δεν είνε γνώσιν τού έγκληματος τού Βιλεφόρ έναντίον σας, έπτεν εκείνη.

—Καλέ, άφήστε τα αυτά! άπάντησε ειλικρινά ό Βενεδέτο. Αυτά είνε παλιές ιστορίες.

—'Εστ... 'Ας έρθουμε στά τωρινά... 'Εξιλώθηκε όμως άπέναντί σας για τώ σφάλμα της, ή μητέρα σας... 'Εκανε ότι μπόρεσε για να σας σώση... Σόδεψε δλα τά χρήματά της...
—'Οχι δά!...
—'Α, δυστυχιέμενε!... Νοί, ζεις λοιπόν ότι γλύτωσες τή λαμπητόμο χωρίς θυσίες; Ξέρεσι πόσα διαπίπνασας σπούς δυνατούς, οι όποιοι κρατούσαν τώ κεφάλι σου και τή ζωή σου στά χέρια τους;... Και πότε δλα αυτά;... Μόλις σπύξες τίς τελευταίες πού τής έπιεικώς καταδικσε σου ήμέρες... Γιατί δε τότε, άνοουσα καν και τήν ύποαξι σου... Μόνον στο κακουργιοδικείο πειά έ-

—'Ο φύλακας κι' ό Βενεδέτο διέτρεψαν πολλούς διαβρώμους...

μαθα ότι είσαι παιδί μου κι' ότι είσαι ζωντανός!... Τότε, και μέσα σ' αυτές τις λίγες και κρίσιμες στιγμές, κατά τις οποίες κινδύνευε το κεφάλι σου, αναστάτωνα γη και ούρανο, ξόδεψα, πλήρως παντού άφάνταστα ποσά, και κατάρθωνα επίτελους να σε σώσω... Μόλις και μετά θίας ουόμενε ένα εκατομμύριο άπ' τήν κολλοσία πριν περιουσία μου!...

— Ένα εκατομμύριο!... Έκανε έκθαμβος ο Βενεδέτο. Έχεις λοιπόν ακόμη ένα εκατομμύριο; Και γήπτος λαμαργα τήν γλώσσα του στον ουράνιοκο, ενώ τα μάτια του ελαφίνα από άπληστία.

— Τώρα δέν τ' έχω πεί κι' αυτό!... Ξεακολούθησε συντριμμένη εκείνη. Σου έδωσα τή ζωή, μά ήθελα να σε άνακουφίσω κι' από τά θάσασα του κατέργους... Γιά νάχης κάποια έλευθερία και σπεκτική περιποίηση, άναγκάστηκα πάλι να ξοδέψω μεγάλα ποσά... Καί, νά!... Άπόψε, γιά να μπορέσω να σε δώ, να σε συμβουλέψω και να σε παρηγορήσω... άναγκάστηκα να υπογράψω το έγγραφο, με το όποιο μου άφαιρούν και τά τελευταία λείψανα τής περιουσίας μου...

— Τόκαες αυτό; δέκοφε τρίζοντας τά δόντια του από λύσσα ο Βενεδέτο. Και τό λές αυτό «παραγορία» κι' «ένθάρρυνσι»; Μά είσαι τρελλή, τότε!... Έπρεπε νάρθης έδώ, τολάχιστον με έκατο, διακόςες χιλιάδες φράγκα... Έπρεπε τους δεσμοφύλακες προπάτων να δωροδοκήσης γιά να δραπέτεύσω... Άλλά τά χρήματα πού τόσο έπιπόλαια ξοδέψατε, πού μου τά κλέψατε σχεδόν—γιάτι είμαι ο κληρονόμος σας—ήσαν ή ζωή μου... ή έλευθερία μου... Λέτε ψέμματα, κυρία!... Ποιός ξέρει ποιά ιδιοτροπία σας έπιασε και μου κούπασατε έδώ...

Ο θυμός του γινόταν σφοδρότερος, άγριότερος:

— Πηγαίνετε, κυρία... ουβριάζε. Φύγετε... Σ' άς καταράστηκα και σας μισώ... Πηγαίνετε να ζήσετε με τά χρήματά σας, τή ζωή μιάς άχρείας γυναίκας!... Πηγαίνετε να ζήσετε στο άμάρτημα πάλι, όπως ζήσατε ώς τώρα!...

— Σ' έναν μήνα ξεκινώ γιά τή Μικρά Άσία, μαζί με τής αδελφές του «Άγιου Σταυρού»... ελπεν εκείνη. Θα γτίσουμε ένα μοναστήρι εκεί, και μέσα στο κελλί μου, ντροπισμένη, γεμάτη μετάνοια, θα παραδώσω στον Ύμιο τήν πολυθλασιμένη ψυχή μου!...

— Ά, τώρα καταλαβαίνω! δέκοφε ασκραστικά ο Βενεδέτο. Φαίνεται ότι τά λεπτά του έκατομμυρίου τά διορήσατε στους καλογήρους, γιά τή σωτηρία τής ψυχής σας!

— Τό νατέψατε!... είπε σταθερά εκείνη. Τους έδωσα ήδη τή έγγραφη ύπόσχεση μου... Και σ' έναν μήνα, τήν παραμονή τής άναχωρήσής μου, θα τους παραδώσω το κάθε τι πού έχω σε χρήματα και κοσμήματα...

— Πώς;... Όστε δέν τους τά δώσατε ακόμη; τή δέκοφε με κρυφή λαχτάρα εκείνος.

— Όχι!... Μά δέν μου άνήκουν διας, πλέον!... Τά έχω παρακαταθήσει σε άσφαλές άκρον, και θα τους τά παραδώσω τήν παραμονή τής άναχωρήσής μου, όπως σας είπα!...

Ο Βενεδέτο δέν άποκρίθηκε...

Ποιά άραγε καινούργια ιδέα, φύτρωσε στο πολυμήχανο και διαβολικό μυάλό του, και τόν έβριγνε σε σούληνη;...

— Η ώρα περνάει! μουρούρισε τώρα εκείνη. Χαίρετε, Βενεδέτο... Έκανα γιά σας, το κάθε τι πού θα μπορούσα ως άνθρωπος να κάνω... Φεύγοντας γιά το μοναστήρι, θέλησα να έπιτύχω προηγουμένως τή συγχώρησή σας... Στάθηκε άδύνατον αυτό... Δέν άσας κατακρίνω διας... Είμμεθα και οι δύο καταρμένα και δυστυχισμένα πλάσματα!

Η άμοιρη θρηνοσό. Οι λυγμοί τήν έπνιγαν. Σήκωσε τόν πέλο τής να ακουσίου τά δάκρύα τής. Η σκιά διας τήν έκρυβε κι' ο Βενεδέτο άδυνατούσε να τήν δει. Κι' ένώ διακρύβρεται άκόμη, έτοιμαζόταν να φύγη, άκουσε μιά γλυκειά, ψιθυριστή σωνή:

— Μητέρα μου!...

Σκίσησε. Γελάστηκαν άραγε τ' αυτία υίς;... Έκείνος άραγε τής μ' ήλθε τόσο τρυφερά;... Έκείνος πού τόσο τήν είχε συντήρει πρό όλίγου;

— Μητέρα μου! Ξαναψιθύρισε ο Βενεδέτο λυπησού με... Ύποφέρω... Σου ζήτώ ένώ συγχώρησι... Νά!... Πιστεύε με... Ο σπαράγμος σου με σπασάσε... Με λύσσα... Η δυστυχία μ' έκανε σκληρόν... Η ψυχή μου όμως εινε άγαθή στα θάθη

της... Παραφέρθηκα... Μητερούλα μου, φεύγεις πείά... Άποχωρίζομαι γιά πάντα, ίσως... Δώστε μου το χέρι σας... Άς το φιλήσω γιά στενή φορά!...

Η φωνή του άχρείου ήταν τόσο γλυκεία, τόσο πειστική και τρυφερή, ώστε ή δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα συγκλονίστηκε. Με τρειάμενα γόνατα και με ουράνια συγκίνηση στα πονεμένα στήθη τής, πλήρως στο παράθυρο περισσότερο κι' άπλωσε το χέρι τής ανάμεσα άπ' τά κάγκελλα.

Αυτός τόσφιξε με λαχτάρα στα δικά του κι' άκούμπησε τά γείλη του σ' ένα φιλημα ελαδικό. Έπειτα μουρούρισε:

— Θα ήθελα μιά χάρι να σας ζήτησω, μητέρα μου!

— Ό,τι μπορώ, παιδί μου! ψιθύρισε εκείνη με έκοσται.

— Πότε θα φύγετε άπ' τή Γαλλία;

— Σ' έναν μήνα... Στις 26 Φεβρουαρίου... Θα έπιθωαστώ

σε πλοίο στη Μασσαλία και θα φύγω γιά το όρος Λίβανο...

— Στη Μασσαλία!... Ό, και θα είσαι τόσο κοντά μου, μητέρα... Γιατί έγω ο δυστυχισμένος, θα βρίσκωμαι τότε στα κάτεργα τής γειτονικής Τουλών!... Θα ρήθε να με δίθε άραγε;... Για μιά στενή φορά;... Γιατί δέν μιλάτε;... Γιατί δίσταζετε; Μήπως γιά να μη μβώ ποιά είστε;... Μήπως γιά να μη δώ το πρόσωπό σας;... Θεέ μου...

Θέε μου! Τότε γιάτι μού προέβησατε δλη αυτή τήν τρομερή μ' άνώφελη συγχώρησι;... Ό, όχι, μητερούλα μου... Άφήστε με να γνωρίσω αυτή πού μ' έφερε στον κόσμο!... Έλάτε... Θέλω ν' άφήσω ένα ύστατο φιλημα σεβασμού και λαχτάρας στο χέρι σας... Μη μου άρνήσητε αυτή τή χάρι!...

Η φτωχή κυρία ένειωσε τήν καρδιά τής να λυώνη και να κάγεται άπ' τά συγκινητικά λόγια του παλαιανθρώπου κι' ύποκριτού εκείνου. Πίστευε, ότι πραγματικά ή ψυχή του ένιωθε τήν άσφαλή και τρυφερότητα... Και γι' αυτό του συγχωρούσε και τής κατάρτες του και τής ύβρεις του και τής άπαίσιες παραφορές του πρό όλίγου...

— Σου το ύπόσχομαι στη σωτηρία τής ψυχής μου! τού ψιθύρισε επίτελους. Στις 26 Φεβρουαρίου θα φύγω, άλλα στις 25 βάρβα να σε δώ!... — Λοιπόν... στις 25 τήν παραμονή δηλαδή τής άναχωρήσής σας... Διστάζε, Συγκινητώσε δλη τήν καταχθόνιο ήθοποία του, ύποκριθηκε τελεία άδισπαραστα κι' άποτελείωσε τή φράση του: — Στις 25 λοιπόν, μητερούλα μου, θα παραδώσατε και τήν περιουσία σας, έ;

Ήταν τόσο ευτυχισμένη εκείνη τή στιγμή, τόσο τήν ύόφλωσε από συγκίνηση ή ποθητή έπίκλησι: «μητερούλα μου!», ώστε δέν ένιωσθε τή σημασία τής έρωτησής του Βενεδέτο. Είπε λοιπόν άνύποστα:

— Ναι, παιδί μου!...

— Τότε έλατε στο κάτεργο του Τουλών καλύτερα στις 24 Φεβρουαρίου... Θέλετε, μητέρα μου;... Πρέπει να σας φιλήσω γιά μιά τελευταία φορά, και θέλω να ξέρω ακριβώς τήν ήμερα πού θα ρήθε... Θέλετε μήπως στις 23;... Όρίστε μου άπαρτίστα μιά ήμερα, γιά να φρονίσω να θρίσκωμαι στο κελλί μου... Άλλοιώς μπορέ να λείπω... Νά μ' έχουν στείλει σε καμιά μακρινή άγχαρεία... Και φανταστήτε τότε τόν σπαράγμό μου, άν δέν μπορέσω να σας δώ!...

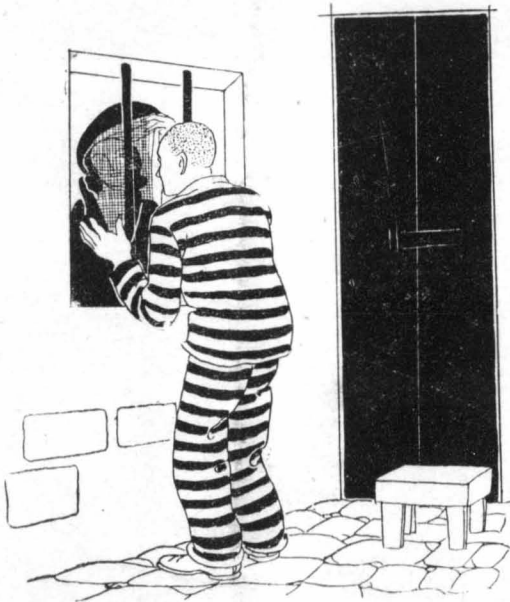
— Θα βρώ, παιδί μου!... Στις 24 Φεβρουαρίου... Σου το όρκίζομαι!

— Σ' εύχαριστώ, μητέρα μου... Ό, πού με κάνεις ευτυχισμένη!... Ά, ιδού!... Έχω και μιά μικρούλα χάρι να σου ζητήσω ακόμη... Στείλε στον προσιμό τής αυτήν τή έπιστολή... Νά, μόλις θγής, ρίξε τήν στο ταχυδρομείο... Ό, μιά διατάχης... Μη φοβήσαι τίποτε... Είνε μιά άθωα εύχαριστήρια έπιστολή, τήν όποια στέλνω σε κάποιο γνωστό μου πού μ' έχει ύποχωρήσει πολλές φορές με το ένδιαφέρον του... Τόν άποχαριστώ συγχρόως, επειδή πρόκειται να με μεταφέρουν στο Τουλών!

Δέν σκεπτόταν καθόλου να τού άρνήθη ή άμοιρη. Ήταν τόσο ευτυχισμένη, ώστε έέλασε κάθε προφύλαξι και κάθε δυσπιστία. Πληρώσε στο παράθυρο περισσότερο, πήρε τήν έπιστολή κι' άνωσπίκωσε τόν πέλο γιά να τήν κρύψη στο στήθος τής.

Κι' ο Βενεδέτο, με κρυφό φλογερό θλέμμα περιεργάστηκε άστραπιαία το πρόσωπό τής, άμυδρά φωτισμένο άπ' τήν καυήλα κι' άναγνώρισε...

Άναγνώρισε τήν κυρία Δαγγλάρ, τήν γυναίκα του τραπέζι...

Ο Βενεδέτο άναγνώρισε έσπικά τήν κυρία Δαγγλάρ!...

του... 'Εκείνη δηλαδή της οποίας την κόρη έπρεπε να πάρη γυναικά!...

Με τί τρόπο συγκράτησε τότε ο άθλιος την έκρηξη της ανέκφραστης λύσσας του;... Πώς έπνιξε τη φριχτή θλασσημία, ή οποία σκαρφάωσε ως τὰ χέλια του χωρίς να τὰ ξεπηδήση;...

Αυτά είνε θαύματα της υπεράνθρωπης σχεδόν δυναμείας της θελήσεως του, και δέν επιχειρούμε να τὰ εξηγήσομε!

—Καί τώρα, μήν μου, πρόσθεσε, χαίρεται!... Μην ξεχνάτε... Στις 24 Φεβρουαρίου σάς περιμένω με λαχτάρα!

Η πεπλοφόρος κυρία τούρριξε μιά τελευταία ματιά θασειάς στοργής κι' ύστερα γλύστρησε σάν σκιά κι' εξαφανίστηκε.

Σέ λίγη κι' ο Βενεδέτο, οδηγούμενος προφυλακτικά πάλι απ' τόν δεσμοφύλακα, στην αίθουσα τών καταδικών, μουρμούριζε:

—'Ως τότε, υπάρχουν πολλές ελπίδες ακόμα!...

Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ ΜΕ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Δυό Παρισίои δημοσιογράφοι συνομιλούν:

—Λοιπόν, φίλτατε Σατώ, τί νέα;

—Χι... Μικρά πράγματα... Τιποτε άλλο, παρά στην 'Ανα-

τολή ή κατάσταση αρχίζει να...

—Αρχίζει να;...

—'Ακουσε, φίλε μου ντέ Μπωσάν... Θυμούμαι μιά ήμερα, κατά την οποία ο άλλόκοτος κόμης Μοντεχρήστος, κόμης του 'Αγιου Γερμανού, κόμης Καλιότρος, κόμης...κι' εγώ δέν ξέρω τί άλλου πράγματος ήταν κόμης, ήρθε να φάμε δλοι μαζί στο σπίτι του άτυχου 'Αλθέρτου ντέ Μοροσέρφ... Ξέρετε ότι ο άτυχος 'Αλθέρτος μας, προσπαθεί τώρα να εξλιέωση τὰ πατρικά άμαρτήματα;

—'Εχετε μήπως ειδήσεις του;

—Μάλιστα, φίλε ντέ Μπωσάν... Άνδραγάθησε στις τελευταίες συγκρούσεις και τó δνομά του προτάθηκε για προθιθασιόμó!... 'Ω, ο 'Αλθέρτος ντέ Μοροσέρφ, θά γίνη και στρατηγός μιά μέρα!...

Η συνδιαλέξεις αυτή γινóταν στο γραφείο του Μπωσάν, ο όποιος ήταν αρχισυντάκτης και διευθυντής της έφημερίδος «'Αμερόληπτος».

—Λοιπόν, επανέλαθε ο Σατώ Ρενώ, ή άπλη γνώριμία μας εκείνη την ήμερα, έγινε μιά σταθερή κι' ειλικρινής φίλια!

—Συμφωνώ! παραδέχτηκε ο Μπωσάν. Τότε γνωριστήκαμε οι δυό μας κι' από τότε συνδεθήκαμε στενά!

—Κολακεύομαι πολύ γι' αυτό, φίλε μου ντέ Μπωσάν!... "Έγινες πανόσχουρος με την έφημερίδα σου... 'Είσαι ο θασυλεύς της κοινής γνώμης!...

—'Ε, τó κατάφερα αυτό, γιατί έβαλα καινούργιο αίμα στη δημοσιογραφία!

Δέν περιμένω εγώ να μούρθη ο άναγνώστης... Τόν τασκώνω με χίλιες-δυό παγίδες!... Σήμερα δημοσιεύω ένα πολιτικό έπεισόδιο... Αύριο, ένα τρομερό έρμάμα ζηλοτυπίας, έρωτος, μίσους, ληστείας και τὰ ρέστα... Προπάντων όμως, αυτό που με ενδιαφέρει τώρα, είναι να δημιουργήσω καλό συντακτικό προσωπικό...

—Οι τωρινοί μου συντάκται είνε δυσκίνητοι, μαχιμουρήδες, υποφέρουν από διανοητική δυστοκία και μου γενιούδν κάθε ήμερα από ένα μόνον αυγό, πάντα τó ίδιο, πάντα στερεότυπο, πάντα ανιαρό... 'Ενώ εγώ τους δνειρεύομαι να θρiσκωνται πάντα στο γραφείο, να ξενοχτούν εδώ, να πετάη ή πένα τους στο χαρτί, να γράφουν σπιράζικα κι' έξυπνα πράγματα και να μπουρ να τους στείλω όπου δήποτε κι' όποτε δήποτε μου κανίση, για μιά πληροφορία ή για μιά καμπάνια!... Πότε θά τούς άποκτήσω;... Πότε θά προδεύση έτσι ο Τύπος, όπως τόν δνειρεύομαι;... 'Αγωνιστό!...

Τή στιγμή εκείνη άκούοηκε δαυμονισμένη φασαρία στον αντίθάλαμο του γραφείου. Ο Σατώ Ρενώ τινάχτηκε κι' άνοιξε την πόρτα.

—Δέν μπορείτε να μήπτε! φώναξε ένας δημοσιογράφος, πιασμένος μαλλιά με μαλλιά μ' έναν νεαρό.

—Κι' εγώ σάς λέω, ότι θά μπω! έεφώνιζε έξαλλος ο νεαρός.

—Τί συμβάει; ρώτησε άτάραχος ο ντέ Μπωσάν.

—Ο συντάκτης άφησε τó νεαρό θύμα του, τó όποιο διορθώνοντας τώρα τὰ μισοαδημένα μαλλιά του, πλησίαζε με είσαι προς τόν αρχισυντάκτη.

—Δέν με γνωρίζετε, κύριε ντέ Μπωσάν; του είπε.

—Όμολογώ ότι... έκανε διαταχτικά εκείνος στερεώνοντας τὰ ματωμένα του καλύτερα.

—Κι' όμως χθές με λούσατε περίφημα και με κοροιδέματε οτό...

—'Εγώ;... Τόλμησα εγώ ένα τέτοιο πράγμα;

—Μάλιστα... 'Εσείς... Στο Κακουριουδικείο... Τή στιγμή που δίκαια εκεί κάποιον Βενεδέτο... 'Εγώ καθόμουν στο τραπέζι τών έφημεριογράφων... Πλάι σάς... Σας ζήτησα κάτι πλη-

ροφορίες κι' έσείς, αντί να μου τις δώσετε, άρχισατε να καγχάζετε και να μου λέτε... να μου λέτε ότι απ' την κοιλιά της μητέρας μου άκόμη φαινóμουν ότι ήμουν πλασμένος για έφημεριογράφος!...

—'Α, ναί!... Θυμούμαι τώρα! είπε χαμογελώντας ο ντέ Μπωσάν. Και τώρα τί έπιθυμείτε για επανόρθωσι του σφάλματός μου;

—Πρώτα-πρώτα, έξακολούθησε ο νεαρός διορθώνοντας τώρα τόν σχιμένον γιακά του σακκακιού του, να μαλώσετε αυτόν τόν άγροίκο υπάλληλό σας, που μ' έκανε σ' αυτά τὰ χάλια... 'Επιτεία... 'Επιτρέψτε μου να συστηθώ: Λέγομαι Γκρατιγιέ!... Λοιπόν, έπειτα σάς φέρνω ένα σωρό πληροφορίες γι' αυτόν τόν κατάδικο Βενεδέτο... Καί τούτο, για να δητε ότι οι δικόί σας οι συντάκται είνε θραδυκίητα τυφλοποιλία... 'Ενώ εγώ, τόν όποιο κοροιδέψατε, φάρεψα με τέχνη περίφημες ειδήσεις!...

—Ο ντέ Μπωσάν έτριψε με χαρά κρυφή τὰ χέρια του, για τó άπρόοπτο εκείνο δημοσιογραφικό «κελεπόρι» κι' έγενιψε χαρακτηριστικά στον Σατώ Ρενώ.

Μπήκαν κι' οι τρεις τους στο γραφείο, ο ντέ Μπωσάν έκλεισε προφυλακτικά τή θύρα κι' είπε με θέρμη στον ψιλόλιγγο και στεγνόν έπισκέπτη του:

—Λοιπόν, τί μάθατε για τόν Βενεδέτο, κύριε Γκρατιγιέ;

—'Αν δέν κινδύνευα να με νομίσετε τρελλόν, θα σάς έλεγα ότι θα προσδεύση πολύ αυτός ο κατάδικος!... Θά γίνη σωστός ήμίθεος... Τó σταβίό του τώρα μόλις αρχίζει... Λοιπόν, αυτός ο κύριος Βενεδέτο, δέχτηκε χθές μιά έπισκεψή στο κελλί της Φόρε... Μιά κυρία...

—'Ω, ώ!... Να πρώτης τάξεως «λαυράκι» για τούς άναγνώστας μας! έκανε ο Μπωσάν τριθοντας τὰ χέρια του...

—Μιά πεπλοφόρος ήταν, αυτή ή κυρία...

—Χι... Καί μυστήριο, θλέπω!... Λοιπόν;

—Λοιπόν μπόρεσα με χίλια δυό τεχνάσματα, άν και δέν ήξερα ποιά ήταν, να τήν μαντέψω και να τήν μάθω: Αυτή ή κυρία είνε σχετική με κάποιον τραπέζιτη που δραπέτευσε πρό τριών μηνών... 'Ισως ή γυναίκα του!...

—Ο ντέ Μπωσάν κι' ο Σατώ Ρενώ άλληλοκυτάχτηκαν με λαχτάρα.

—'Ωστόσο, ή κυρία αυτή μήπκε νύχτα στη φυλακή και θγήκε έπειτα άργά κατά τις δέκα ή ώρα... 'Ανέθηκε σ' ένα άμάξι και...

—...Και τήν χάσατε;

—Μπá!... τήν άκολούθησα!...

—Τήν άκολούθησατε;... Νοικίασατε κι' έσείς άμάξι;

—Γιά έκαστομυριοδγο με περνάτε, κύριε ντέ Μπωσάν... 'Είμαι άπλός μικροσυντάκτης στην «'Ηχώ» και μόλις παίρνω 60 φράγκα τó μήνα... 'Εκανα κάτι άλλο όμως: Σκαρφάωσα πίσω απ' τήν άμαξία!...

—'Είστε περίφημος, κύριε Γκρατιγιέ! έεφώνισε με ειλικρινή θουαμοσό ο ντέ Μπωσάν. 'Εστε ο πρώτος δημοσιογράφος στη Γαλλία ο όποιος έξέρετε στην άνγκη να σκαρφάωτε ντε σάν χαμίσι πίσω απ' τις άμαξες!... Φττω λοιπόν όταν σάς διαβεβαίωσα, ότι ή αξιότιμος κυρία μήτηρ σας σάς κλώσασε για δημοσιογράφο;

—Λοιπόν, έξακολούθησε ο νεαρός κατενθουασισμένος τί φορά αυτή απ' τέν έπαινο, ή κυρία αυτή πήγε στην όδó Κοντρεσκάρπ, 3οιθ, 8... Κι' έβηκε, πλησίασε στην πόρτα και διάδασε τήν έξης έπιγραφή...

...Τήν όποια διαβάσατε κι' έσείς κατόπι, έ;

—Βέβαια!... Διάβασε λοιπόν (ο Κ ό ρ ι ο ς Μ α γ γ λ ο υ α ρ, ζ ω έ μ π ο ρ ο ς). Τότε σήκωσε τó χέρι της, χτύπησε πολλές φορές ευνατά τó σήμαντρο τής πόρτας κι' έπιτέλους άνοιξε, πλάι στον τούχο, τó τζαμί ένος φεγγίτη... 'Ενα κεφάλι δυσκολογνωριστο θγήκε, κάτι έπιαν άναμεταξύ τους κι' ή κυρία εκείνη έδωσε μιά έπιστολή... 'Επειτα ο φεγγίτης έκλεισε κι' ή κυρία έφυγε...

—Δέν τήν άκολούθησατε;

—Δέν είχα καιρό... Δέν μου χρειαζόταν άλλωστε να τó μάθω... 'Αν τó θελήσω καιμιά φορά, θά τήν θρώ εκεί κοντά που θά θρiσκοται κι' ο Βενεδέτο!

—Σωστή ή σκέψι σας, κύριε Γκρατιγιέ!... Λοιπόν;

—Λοιπόν έρχομαι στο δεύτερο μέρος της διηγήσεώς μου, τώρα... 'Αφησα λοιπόν τήν κυρία να πάη στη δουλειά της κι' εγώ γούριασ παρευθύς στη φυλακή... 'Είχα μάθει, ότι σήμερα τή γουραγή θά γινóταν άπρόστολη κατάδικων από κάτεργα τής Τουλών κι' έπρεπε να πίσωω θείαι εγκαίρως, έστο κι' απ' τα μεσάνυχτα, για να παρακολούθησω τó ενδιαφέρον θέαμα...

('Ακολουθεί)

